

Скарбничка

Винахідливий Вітерець

НАТАЛІЯ КРЮКОВА

Було це давно, коли люди мололи зерно на млинах і пекли хліб у печах.

Жив-був Вітерець. Він ще не був дужим і сильним, радше зосталим і веселим. А найбільше любив розігнатися й зіштовхнути дві хмаринки, щоб вони розсердилися і пролилися дощем на землю. Ще одне улюблене заняття Вітереця – дути на старе сухе листя, піднімати його й засипати ним горобчиків: вони так кумедно цвірінькали!

І ось одного разу, літаючи високо в небі, Вітерець побачив гарне місто. Вирішив спуститися й подивитися, як там люди живуть.

Літав-літав він над містом і зауважив, що всі жителі такі сумні, задумливі. Ніде не чути сміху, не бігають радісні діти.

– Дивно, – подумав Вітерець. – Якесь чудне місто!

Пролетів Вітерець над однією вулицею, над іншою – усюди те ж саме. Тільки на ганку будинку, що розташований недалеко від річки, сиділи бабуся з дідусем і розмовляли.

«Полечу, послухаю, може, щось дізнаюся!» – подумав Вітерець.

– О-хо-хо! – сказала бабуся. – Скільки часу минуло, а нічого не змінилося. Ось і літо закінчилося. Цього року багатий урожай, а ми знову без хліба будемо.

– Діти стали слабкі, не хочуть гуляти, лежать увесь час. Та й навчаються погано, – додав дідусь.

– Дорослі такі сумні. Ніхто не сміється. Пісень не співають, не радіють, – стурбовано додала бабуся.

Почувши це, Вітерець засмутився. Присів на ганок і дивується:

– Як же так? Така прекрасна природа навколо, ліси зеленіють, на луках квіти ростуть, а ніхто не радіє? Що трапилося?

– Просто... у нас хліба немає, – відповіла бабуся.

– Як же немає? Он скільки зерна зібрали, – здивувався Вітерець.

– Зібрали багато, та й з минулих років залишилося. Але ми не можемо спекти хліба, тому що млин не працює. А без млина як зерно змолоти? – пояснив дідусь.

– У вас чудовий млин, він стоїть на пагорбі, – зауважив Вітерець.

– Що з того? Вітер до нас не залітає упродовж років. Ось млин і не працює.

Замислився Вітерець. «А якщо я спробую? Сил у мене небагато, але я постараюся!» Полетів він високо-високо, розігнався й шосили почав крутити лопаті млина. Від несподіванки млин захрипів, його лопаті закрутилися. Він радісно вигукнув:

– Нарешті я ожив!

Прокинувся мірошник, котрий дрімав, і тільки встигав підкидати зерно в жорна. До вечора він втомився, але все-таки набрав мішок борошна й вирушив до пекаря.

– Вставай, лежню. Досить байдикувати. Розпалюй грубку, будемо хліб пекти та людей годувати.

– Ох! Ох! Пих! Пих! – загула Піч. – Як же я скучила за роботою!

Піднявся дим з димаря, запахло свіжим хлібом. Упродовж усієї ночі працювали пекар та мельник, а вранці рознесли випічку по домівках жителів міста. Так вони працювали протягом усього тижня. А на вихідних люди вийшли подякувати їм і порадіти всі разом. А пекар та мельник кажуть:

«Вітерцю "спасибі" скажіть. Якби не він, не було б хліба».

А радісний Вітерець піднявся високо в небо і почав придивлятися, де ще потрібна його допомога.

- Головна книга 2
- Затублена лялька 3
- У пошуках скарбів 4
- Увімкни ліхтарик 5
- Добрые и воспитанные 6
- Честный Томми 7
- Як Стелла втратила голос 8
- Веселый English 9
- Як Андрійко Султана дресував 10
- «Умный» велосипед 11

«Скарбничка»? Чудово! Це завжди цікаво! І не випадково читається жваво: Дотепні завдання, яскраві ідеї Для свого надбання черпаю я з неї.

Рядки за рядками – розумні й корисні. Читаю для мамі історії різні. А нині зі святом «Скарбничку» вітаю, Від серця завзято їй віршик складаю.

Нехай її коло читачке зростає, Кожнісінька школа її хай читає! І в кожний садочок нехай малюки Несуть своїм друзям її залюбки!

Велика подяка «Скарбничці» чудовій За кожний малюнок, за щирість у слові! Хай разом із нами «Скарбничка» радіє, Співає, малює, добро всюди сіє,

Аби кожне слово її доброти Плекали у серці завжди я і ти!

О. Бокова

Інна Сосяк

ГОЛОВНА КНИГА

Танс сидів на лавці у сквері та розмірковував над тим, де дістати щось поїсти. Хлопчик був сиротою. Він часто стояв біля базару та просив у людей їжу або дрібні гроші. Проте того дня був вихідний, багато його ровесників з батьками гуляли містом, тож Гансу не хотілося, щоб вони бачили його з простягнутою рукою.

У ті часи – а було це дуже-дуже давно – не було дитячих будинків для дітей-сиріт. Коли Ганс залишився без батьків, він деякий час жив зі своєю тіткою, а підрісши, оселився в старому напівзруйнованому будиночку. Іноді хлопцю щастило заробити незначну суму грошей, якщо хтось наймав його допомагати по господарству.

Раптом Ганс почув галас у крамниці, що була неподалік, та побачив, як з неї вибіг кремезний чоловік з невеликим мішечком.

– Злодій! Тримайте його! Він украв гроші! – з'явився у дверях старенький дідусь Людвіг – власник крамниці, але важко було наздогнати молодого злочинця.

Злодій біг прямо до Ганса. Хлопець не розгубився, швидко підставив злодію ногу, і вже наступної миті той простягнувся на доріжці, мішечок випав з його

руки. Ганс підхопив мішечок і швидко відніс наляканому дідусеві Людвігу. Старенький дуже здивувався, запитав Ганса до крамниці, нагодував його, а потім сказав:

– Гансе, я неймовірно вдячний тобі за твій сміливий вчинок і хочу зробити тобі подарунок. Ти можеш обрати собі в моєму магазині все, що захочеш.

Ганс подивився довкола. Усюди були... книжки.

– Але... але ж я... я не вмію читати, – із сумом промовив хлопчик.

– Ти можеш щовечора приходити до мене, а я даватиму тобі щось смачненьке і навчатиму тебе читати. Хочеш?

– Звісно ж!

Він навіть не уявляє, як Ганс чекав вечора! Невже він справді навчиться читати, як усі ті діти, яких батьки відправляють до школи?

Того дня для Ганса почалося нове життя. Він уважно слухав кожне слово дідуса Людвіга, намагачись нічого не забути. Вже через декілька днів хлопець знав усі літери, а через місяць міг повільно читати оповідання. Читання стало улюбленим заняттям Ганса.

Одного вечора, коли хлопчик, як завжди, прийшов до дідуса, той сказав:

– Гансе, я змушений зачинити свою крамницю та поїхати жити до іншого міста. Вибери собі будь-яку книгу, яка тобі подобається, на згадку про нашу дружбу.

Хлопець дуже засмутився, у нього аж сльози навернулися на очі.

– Дайте мені, будь ласка, найголовнішу книгу і так товсту, щоб я міг читати її все життя, – ледве стримуючи свої почуття, промовив Ганс.

Власник крамниці усміхнувся, трохи подумав, а потім дістав з полиці величезну чорну книгу з гарними золотими літерами на обкладинці:

– Це – найголовніша Книга на світі. У ній записано все, що сказав Бог! – урочисто сказав дідусь Людвіг.

– А ця книга цікава? – запитав Ганс.

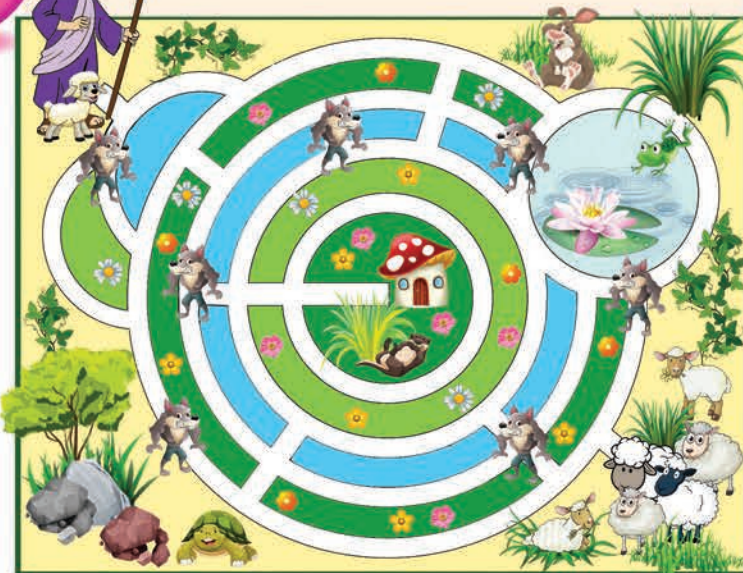
– У ній записано дуже багато історій, які цікаві дітям і дорослим. Це єдина книга у світі, яку люди перечитують усе життя, і чим більше її читати, тим цікавішою для них вона стає.

– Ну тоді це те, що мені потрібно! – сказав Ганс.

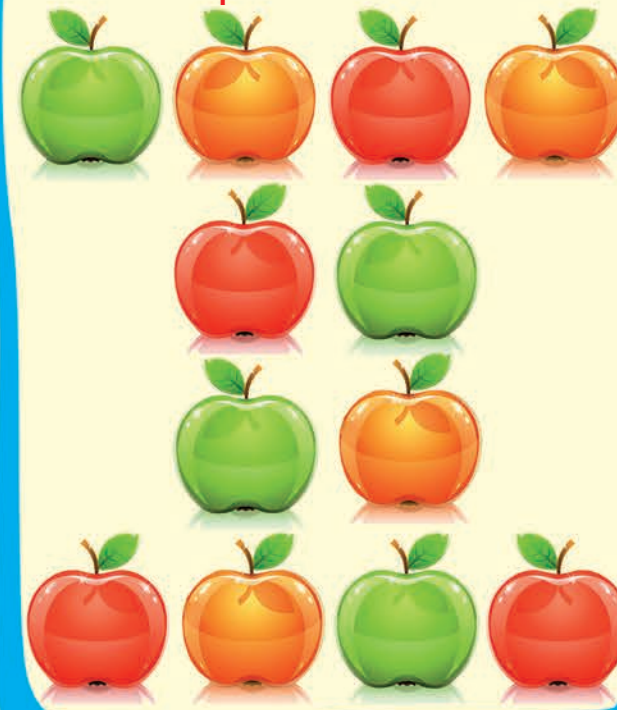
Відтоді хлопець ніколи не розлучався із цією Книгою. Він більше не почувався сиротою, бо про нього піклувався Небесний Батько. Він подарував Гансу довге щасливе життя.

ДОПОМОЖИ ПАСТУХУ
ПРОВЕСТИ ОВЕЧКУ ДО СТАДА
БЕЗПЕЧНИМ ШЛЯХОМ.

Раздели эту фигуру на 4 равные части. В каждой части должно быть по 3 целых яблока.

Полічи однакові подарунки.

Алла Кривоносова

У малої Мальвіни є чимало ляльок, якими вона залюбки грається. Дівчинка часто отримує подарунки від своїх родичів, зокрема від бабусь, що обдаровують Мальвіну красивими ляльками. Сьогодні прабабуся Марія подарувала своїй улюбленій велику гарну ляльку з блакитними очима, білявим хвилястим волоссям, одягнену в модну сукню.

– Це моя найкраща мрія, – промовляє захоплено дівчинка, обіймаючи новеньку іграшку.

Матуся на це лише усміхається, адже те саме дівчинка говорила про ляльку з рудим волоссям, яку бабуся Людмила привезла з-за кордону.

Сьогодні мама з донечкою їдуть у гості до бабусі Єви, тому дівчинка приготувала рюкзачок зі своїми речами. А потім передумала й вирішила взяти з собою лише свою новеньку ляльку, поклавши її у блакитний пакет.

Незабаром вони вже були в приміському автобусі, вирушаючи у приємну подорож. Пасажирів у салоні було поки що небагато, та раптом до автобуса зайшла дівчинка білявка й підійшла до Мальвіни.

Їй сподобалася ця дівчинка, Мальвіна охоче посулулася, і невдовзі дівчатка почали спіл-

куватися. Дівчинка тримала в руках блакитний пакет, дещо схожий на той, що був у Мальвінки. Дівчатка були ровесницями, і їм було приємно спілкуватися. Мимохідь вони поклали свої пакети під сидіння, аби не відволікатися. Дівчатка так захопилися розмовою, що не відразу почули попередження про те, що Мальвіні час виходити. Мальвінка схопила пакунок з-під сидіння й пішла до виходу, а дівчинка Наталка поїхала далі.

Матуся з донькою завітали до хлібної крамниці, щоб купити хліба та ще чогось солодкого. Мальвінці захотілося взяти коробку з печивом у свій пакет і скуштувати його. І лише зараз, поглянувши на пакунок, Мальвіна зрозуміла, що помилилася. Це не її пакет, а тієї дівчинки, що сиділа поруч із нею в автобусі.

«Ой, матусю, – зойкнула з розпачем Мальвінка, – це не мій пакет. Що ж тепер робити?» Матуся розпитала доньку про дівчинку, власницю блакитного пакету. Мальвіна пригадала, що її звали Наталка і що вона живе в сусідньому селі. Мама ж пригадала, що продавець хлібної крамниці, яку вони щойно відвідали, теж мешкає в цьому селі.

Не зволікаючи, мама й Мальвіна повернулися до крамниці. Тітка Люба виявилася милою й люб'язною людиною, вона уважно вислухала Мальвіну й запитала в дівчинки про те, як ви-

глядала Наталка. Жінка замислилася і, усміхаючись, промовила: «Я знаю цю дитину, вона живе неподалік від мене. Наталка виховується в багатодітній родині, і ця лялька, яку вона загубила, дісталася їй після двох старших сестер.

– За кілька годин я піду додому, а тому зможу віддати їй цю ляльку. Вона здатна такій знахідці.

– Це означає, що вона має повернути мені мою нову ляльку, – сказала Мальвіна, обдумуючи щось важливе для себе.

Мама чекала, яке ж рішення прийме для себе її донька. Згодом дівчинка рішуче промовила: «Знаєш, матусю, я думаю, що Наталка бабуся напевно зможе подарувати їй таку чудову ляльку, як у мене. Нехай вона залишається в неї, на згадку про мене.

Мама усміхнулася, і від того усім трьом стало приємно.

– Ти молодець, донечко, правильно вчинила.

А тітонька Люба додала: – Якщо ж ти не помилилася, Наталці за кілька днів виповниться вісім років. Хай же буде для неї несподіваним подарунком.

Коли Мальвіна з мамою підійшли до оселі бабусі Єви, дівчинка замріяно сказала:

– Знаєш, матусю, мені здається, що це я отримала подарунок.

– Так воно і є, донечко, краще давати, ніж брати. Цього нас навчає і Слово Боже. Адже хто приймає, той наповнює долоню, а хто віддає – наповнює серце.

Любити Він тебе безмежно,
Водить ніжно, обережно.
Він підтримає в біді,
Допоможе у нужді.
Сум, скорботу віджене.
Помолишся – печаль мине.
Розкажи про все Творцю,
Найдорожчому Отцю!
Усімніться тоді сонце,
Пташка зазирне в віконце,
В небі закружля хмаринка.
Будь щасливою, дитинко!

РОЗФАРБУЙ ЗА ЦИФРАМИ.

Знайди відповідну тінь.

Бобер допомагає друзям будувати будинки і привез в дачний поселок нові дошки. Допоможи йому не заблудитися серед багатьох дорожок і доставити дошки до кожного будинку.

ДОБРЫЕ И ВОСПИТАННЫЕ

Рина

Однажды Соня пошла с папой на рыбалку. Когда они уже почти дошли до озера, то увидели, что за ними следом увязались два котика – полосатый Матрос и рыжий Барсик.

– Папа, давай прогоним котиков, пусть возвращаются домой! – сказала Соня. – Они же будут мешать нам на рыбалке. – Ничего, зато будет веселее, – ответил папа, подмигнув Соне. Возле озера было очень красиво. Но Соня недовольно нахмурилась:

– Как же здесь холодно! И зачем я пошла с тобой, папа? Я не выпалась и замерзла! – А давай погреемся, – предложил папа, – поиграем в мяч, я взял его с собой.

Он достал из рюкзака мячик, подбросил его вверх, а потом перебрал Соне. Сначала девочка весело играла, а потом, когда не смогла поймать мяч, сказала:

– Все, больше не хочу играть, мне надоело! Я голодная, давай позавтракаем. Соня с папой сели на каремат и достали термос с чаем и еще теплые пирожки. Они вместе помолились и поблагодарили Бога за такой чудесный день и за вкусную еду.

– С творцом? Папа, ты же говорил, что пирожки будут с яблоками! – снова капризничала девочка. – Я не люблю пирожки с творцом!

– Мне попался с яблоками, – сказал папа, – сейчас и тебе найдем такой. К сожалению, остались только пирожки с творцом.

– Ты же специально! – чуть не расплакалась Соня. – Ты знал, что я люблю пирожки с яблоками и забрал себе, а мне оставил такие, какие я не ем!

Папа с довольным видом подал пирожок Соне:

– Вот пирожок с яблоками, держи. На самом дне пакета «спрятался».

Потом Соня с папой закинули удочки и ждали. У папы рыба уже несколько раз клевала, но он тайком делал вид, что не замечает этого, не хотел, чтобы Соня расплакалась, что не она первая поймала рыбу.

– Доченька, а почему ты такая грустная в последнее время? – спросил папа.

– Папа, со мной дети не хотят дружить, – грустно вздохнула Соня. – Когда я подхожу к ним, ребята убегают от меня. Они все эгоисты!

– Странно, – задумался папа. – Раньше к нам в гости приходили твои друзья – и Люда, и Женя, и Таня... Подумай, может, ты их обидела чем-то?

– Никого я не обижала, я ни в чем не виновата, папа! Разве что однажды забрала у Люды куклу, но на следующий день ее отдала! Я же не навсегда взяла, только поиграть! И когда-то Женя сделала подножку, когда мы в догонялки играли... Подумаешь, велика беда...

Вдруг Сонины удочки дернулись, задрожала, поплавок начал прыгать, и она вытянула из воды красивую окуня.

– Какого окуня я поймала! – обрадовалась Соня. – Папа, ты такого никогда не поймал! У тебя вообще не клюет сегодня, я лучше умно рыбу ловить, чем ты!

Соня уже собиралась положить окуня в ведро с водой. Но в это время к ней подбежал кот Матрос и принялся шипеть на нее, бить лапкой, пытаясь отобрать рыбку.

– Ах, ты так? – разозлилась Соня. – Не дам тебе ничего, дам Барсику, он послушный!

Барсик тем временем спокойно сидел на травке, ожидая, когда хозяйка его угостит. Соня погладила его по спинке и отдала ему первого окуня. Матрос тут же подбежал к Барсику, и Соня уже хотела отогнать его, чтобы он не отобрал у того рыбку. Но Барсик, съев половину, отошел в сторону, чтобы и Матрос смог угоститься.

– Папа, оказывается, Матрос не такой уж и злой, вот как они дружат с Барсиком! – сказала Соня. – А какой добрый и воспитанный наш Барсик! Ты заметил, папа?

– Да, котыки сегодня показали нам пример настоящей дружбы, – ответил папа. – Как ты думаешь, чему они нас научили?

– Папа, я, думаю, что поняла, почему мои друзья избегают меня... Я вела себя так, как Матрос, была невоспитанной и грубой. А Барсик показал мне пример, как нужно дружить. Нужно быть дружелюбной и воспитанной, тогда со мной опять будут играть, как раньше.

– Вот и отлично! – обрадовался папа. – Смотри, как много рыбы мы уже наловили! А теперь идем домой и будем готовить обед. Можешь пригласить своих друзей, я в саду поставлю качели, будет весело!

– Папа, замечательная идея! – Соня захолопала в ладоши от счастья. – Я теперь всегда буду доброй, послушной и невидимкой.

– Иисусу очень нравится, когда мы делаем добро другим людям. Я верю, что Он поможет, чтобы у тебя были хорошие друзья и ты тоже была хорошим другом для них.

Если бы тебе в один прекрасный день довелось найти на тротуаре кошелек, как бы ты поступил? Полагаю, прежде всего ты бы посмотрел, есть ли в нем деньги. И что дальше? Я слышу, как кто-то говорит: «Возьму деньги себе, а кошелек выброшу». Надеюсь, это не ты. Пока ты не разыщешь истинного владельца, то, по сути, ворешь, храня у себя ту вещь, которую нашел. Господь сказал: «Не укради». Лучшее всего кошелек отнести в ближайший полицейский участок. Потому что обычно это быстрый способ вернуть вещь хозяину. Возможно, он уже заявил туда о пропаже и с надеждой ожидает, что нашедший окажется честным человеком и сдаст вещь в участок.

Все это наводит меня на мысль о мальчике по имени Томми. В то время он жил в городе Сент-Пол, штат Миннесота. Однажды, идя по улице, он заметил на тротуаре кошелек. Мальчик подобрал его, заглянул

внутрь и открыл рот от изумления. Кошелек был набит деньгами! Всего пятьдесят три доллара. Вот это да! Каким, должно быть, огромным состоянием казалась ему эта сумма! Будучи умным мальчиком, Томми рассказал о своей находке маме. После чего они вместе отправились в полицейский участок и сдали кошелек. В полиции были очень довольны, что нашелся такой честный мальчик, и пообещали дать ему знать в случае, если кто-нибудь подаст заявление о пропаже кошелька. Тем временем человек, потерявший этот кошелек, разыскивал его везде, где только можно. Он не мог вспомнить, где потерял кошелек, однако был уверен, что его не украли. В конце концов кто-то из друзей посоветовал ему обратиться в полицию. Нетрудно догадаться, что произошло дальше. В полиции ему сказали, что молодой парень парнишка действительно нашел кошелек на улице и принес его в участок, и если человек сможет достаточно точно описать свою пропажу, то

получит ее обратно. Представь себе удивление и радость этого человека, когда он обнаружил, что деньги в кошельке остались целы. Там было все, до единого доллара! Он был так рад этому, что договорился о встрече с Томми и немедленно выдал ему двадцать пять долларов! Потерявший считал, что честность должна быть вознаграждена. Затем каким-то образом об этом узнали газеты. «Честный Томми» попал в заголовки статей рядом с государственными деятелями и бейсболистами высшей лиги. К Томми пришел фотограф из газеты, сфотографировал его и поместил фотографию на первой странице центральной газеты. Таким образом, весь город узнал о его благородном поступке, и все гордились им. Фотография Томми, сделанная для газеты, теперь висит у него дома как постоянное напоминание ему самому, его брату и сестрам о том, что честность – благородная черта, и уроки честности должны быть усвоены в раннем возрасте.

Составь пословицы о честности в соответствии с формой фигур.

- Бог живет
- дорожке золота.
- Будь бедным,
- пусть твоя правдивой будет речь.
- Все, что правдиво,
- в честном сердце.
- Даже если над тобою меч,
- но не будь бесчестным.
- Правдивое слово
- красиво на диво.

АНАГРАМИ «ПРОФЕСІЇ»
В імені та прізвищі зашифрована професія. Розгадай і запиши її.

Жан Лутріс

Томас Голот

Лев Астра

Кіра Хеттор

Тед Краро

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО СОБАК

У собак
потіють лапи

Виявляється, собаки теж пітніють. Але, на відміну від людей, у яких піт виділяється через шкіру по всій поверхні тіла, у собак він виступає через подушечки лап. Ви можете переконаватися в цьому, простеживши за собакою в спекотний літній день. Характерною ознакою буде солонуватий запах.

Відбитки носів собак так
само унікальні, як і
відбитки пальців людини

Відбитки собачих носів унікальні, тому використовують для ідентифікації тварини, також як відбитки пальців людини. Користуються для ідентифікації цієї особливості при розслідуванні злочинів за участю тварин та їхніх господарів.

Собачий сміх – таке ж природне й часте явище, як і людський. Собаки також сміються, тільки замість «ха-ха» вони видають звук «х-х». Найчастіше наші вихованці сміються під час гри і при зустрічі з господарем.

Шум дощу
шкідливий для
собачих вух

Собаки не люблять виходити на вулицю під час дощу не тому, що бояться промокнути, а тому, що шум дощу може пошкодити їхні чутливі вуха. Шум грози часто викликає біль у вухах собаки.

Щокодини в одних тільки США на-
роджується
близько
12 500
цуценят!

У Біблії
собаки
згадуються
14 разів.

Шоколад небезпеч-
ний для собак

У ньому міститься теобромін, який вражає центральну нервову систему і серцевий м'яз пса. В організмі людини цю речовину розщеплюють ферменти.

Собаки можуть страж-
дати від депресії

Собаки можуть страждати від сезонного афективного розладу, як і люди. Якщо у вашого вихованця сезонна депресія, пограйтеся з ним або виведіть його на прогулянку.

Інтелект

Собаки розуміють до 250 слів і жестів, можуть рахувати до п'яти і навіть вирішувати найпростіші математичні завдання.

Нашийники з шипами були винайдені в стародавній Греції для захисту шов собак від нападу вовків.

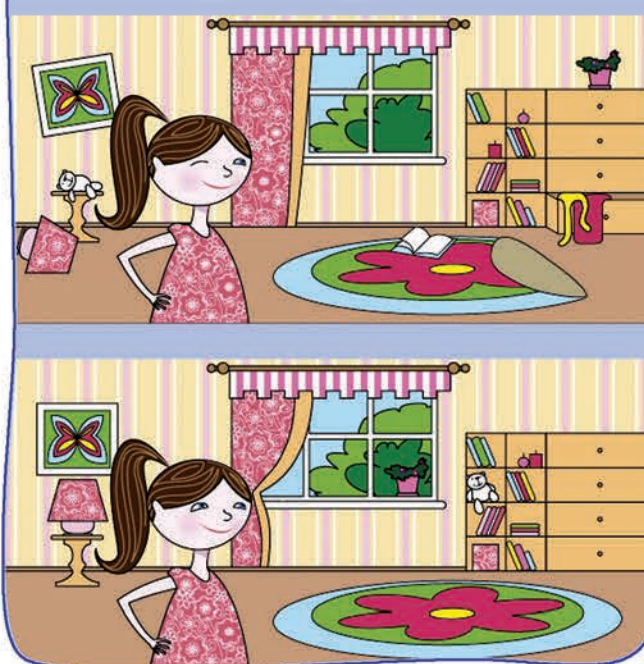
Собаки бачать сні!

Собаки і люди мають той самий тип повільного сну та швидкого руху очей протягом цієї стадії сну, собаки можуть бачити сні. Сіпання лап, що відбувається під час сну, – ознака того, що ваш улюбленець бачить сон.

Знайди правильну відповідь.

$$\begin{aligned} & \text{bee} + \text{ant} = 10 \\ & \text{ant} - \text{bee} = 8 \\ & \text{ant} \times \text{bee} = ? \end{aligned}$$

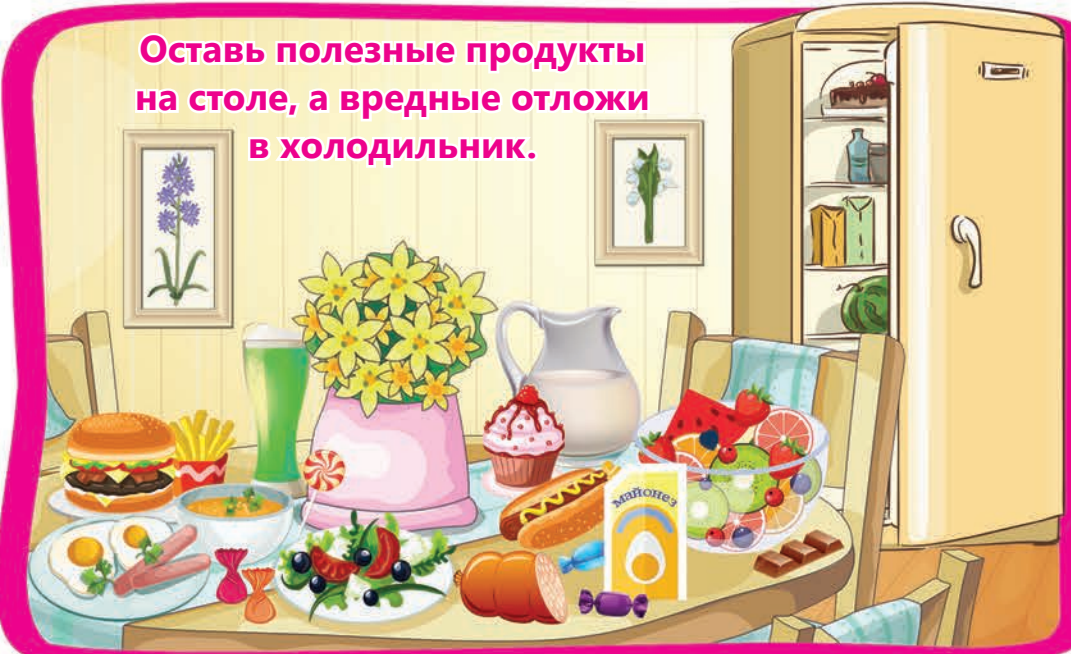
Оленка вирішила навести лад у кімнаті. Порівняй зображення і знайди 10 відмінностей.

ПОМОГИ ДАШЕ ПРОЙТИ С ТЯЖЕЛОЙ ЛЕЙКОЙ І ПОЛИТЬ ВСЕ ГРЯДКИ.

Оставь полезные продукты на столе, а вредные отложи в холодильник.

ЯК СТЕЛЛА ВТРАТИЛА ГОЛОС

Стелла була семирічною дівчинкою, сумлінною в навчанні. Проте мала невеличкий недолік – вона завжди і все хотіла робити по-своєму. Іноді вона погоджувалася з матір'ю, а потім все одно робила навпаки. Проблема виникла щодо вибору шляху, яким Стелла мала ходити до школи. Мама хотіла, щоб її донька ходила однією дорогою, а Стелла воліла йти іншою.

– Донечко, – сказала мама, – я хочу, щоб ти не зрізала дорогу, ідучи закусками. Хлопчак там деколи поводить себе брутально. Будь ласка, іди головною вулицею.

– Але, мамо, – благала Стелла. – Ці закутки безпечні. Якби я ходила в школу цією дорогою, я б зекономила багато часу.

– У результаті ти зекономиш не більше п'яти хвилин, – заперечила мама.

– Усе ж таки я не розумію, чому я маю ходити цією дорогою, – буркнула Стелла.

Вона вирушила до школи. Оскільки слова мами були ще свіжі в пам'яті, вона поверталася обіднім шляхом. Але пізніше дівчинка подумала: «Якби мама була маленькою дівчинкою, такою ж утомленою і голодною, як я, вона б скорочувала шлях».

Так Стелла міркувала, поки не переконала себе в тому, що най-

коротший шлях цього дня буде цілком безпечним. На вулицях майже нікого не було, і Стелла благополучно дісталася дому. Але вона не зізналася мамі. Наступного дня все було так само. І так кілька днів. Але одного разу сталося те, чого так боялася мама.

Повертаючись додому, Стелла помітила групу хлопчаків. Оскільки всі вони були захоплені грою, вона не звернула на них уваги, доки не підійшла ближче. Дівчинка побачила, що хлопці копають старі консервні банки, гнилі капустяні качани й помідори. Раптом вони помітили Стеллу, яка на той час перейшла на інший бік вулиці.

– Цілься в неї! – закричали хлопці і почали жбурляти все, що потрапляло під руку.

Стелла кинулася бігти, але було пізно. За мить вони гналися за нею вулицею. Стелла не змігла втекти від них, і незабаром її гарне платтячко мало жакхливий вигляд. Раптом вона скрикнула, скопилася за горло і впала на дорогу. Хлопці оточили її, намагаючись зрозуміти, що сталося.

– У неї з горла тече кров! – сказав один з них. – Напевно, хтось поцілів каменем.

Це справді було так, але ніхто не хотів зізнаватися. Хлопці намагалися почути від Стелли, що з нею, але вона не відповідала. Тоді вони не на жарт злякалися, і один з них побіг за поліцейським. Той підняв Стеллу на руки й відніс її додому.

– Що сталося? – вигукнула мама. – Стелло! Що з тобою?

Але дівчинка досі не могла говорити. Мама помила її, обробила ранку, але донька так і не промовила ані слова. Мама злякалася й повила її до лікаря. Обстеживши дівчинку, лікар сказав, що їй у горлань потрапив камінь і, можливо, вона ніколи більше не зможе говорити.

Залишаючись на самоті, мама плакала. А Стелла часто думала про те, як дорого вона заплатила за свій непослух.

Минуло кілька місяців. Рана в горлі Стелли зажила, але вона, як і раніше, не могла вимовити жодного слова. Одного разу хтось постукав у двері. Мама

відчинила їх і побачила на порозі продавця книг.

– Ні, дякую, – промовила мама. – Не сьогодні.

– Але це дитячі книжки, – сказав продавець. – Можливо, у вас є синочок або донька...

Мама подумала про Стеллу й запросила продавця книг увійти до будинку. Побачивши Стеллу, продавець дістав кілька книг. Він запитав дівчинку, чи подобаються їй зображення, але відповіді не було. Здивований, він повернувся до її мами, але та піднесла палець до губ і похитала головою.

– О, вибачте, – сказав продавець. – Я не відразу зрозумів. Чи є якась надія?

– Жодної. Ми зверталися до всіх фахівців, яких тільки знаємо.

– Є ще дехто, Хто міг би допомогти, – промовив продавець. – Хто ж це? – схвильовано запитала мама.

– Великий Цілитель. Ви зверталися до Ісуса?

– Ні, – відповіла мама, схилившись.

– Ви не заперечуєте, якщо я попрошу Його про це? – запитав продавець.

– Не заперечуємо, – сказала мама. – Будь ласка.

Продавець став на коліна біля Стелли й почав молитися, щоб Ісус полегшив страждання дівчинки і повернув їй голос. Після цього продавець підвівся й, пообіцявши пізніше принести замовлені мамою книги, попрощався. Коли через тиждень він прийшов знову, на нього чекав сюрприз. Підходячи до будинку, він побачив Стеллу, котра щодуху бігла йому назустріч.

– Ми такі раді, що ви приїшли! – закричала вона. – Ми весь тиждень чекали вас!

– Ти справді заговорила?! – вигукнув продавець.

– Так! – кричала вона. – Це сталося відразу ж після того, як ви пішли. Я побігла за вами, щоб сказати про це, але ви були вже далеко.

Коли вони всі разом обговорювали цю дивовижну подію й дякували Ісусу, на очах блистіли сльози.

TASK 1

Read and learn new words. Прочитай и выучи новые слова.

Веселый English

UNDERWATER WORLD

Подводный мир

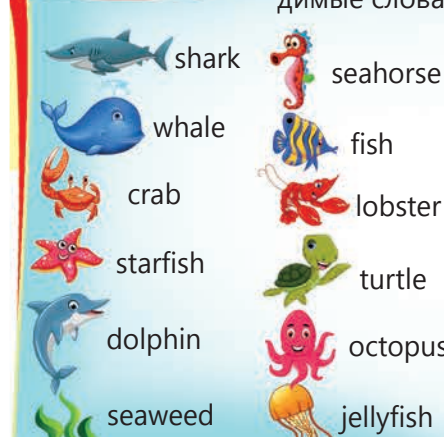
TASK 2

Match the words with pictures, write them down and color by numbers. Above the picture write down a name of the fish. Соедини слова с картинками, переведи названия морских жителей и раскрась картинку. В окошке напиши название появившейся на ней рыбы.

TASK 3

Search the words. Найди необходимые слова.

S	T	A	R	F	I	S	H	G	T	W	R
K	J	O	P	C	F	V	B	J	W	H	E
D	O	L	P	H	I	N	F	E	X	A	M
S	C	N	D	E	S	F	G	L	K	L	O
E	T	Y	B	Z	H	Q	A	L	G	E	C
A	L	T	U	R	T	L	E	Y	N	P	T
H	T	F	B	Z	W	D	S	F	H	K	O
O	P	M	A	R	L	P	O	I	W	G	P
R	A	B	C	R	A	B	N	S	T	V	U
S	H	A	R	K	A	C	B	H	M	C	S
E	S	E	A	W	E	E	D	X	Z	P	L
O	S	R	T	K	L	O	B	S	T	E	R

TASK 4

Do the crossword. Реши кроссворд.

WORLD BANK:

dolphin whale
jellyfish starfish
shark seahorse
crab lobster
turtle octopus

ACROSS:

DOWN:

TASK 5

Play the board game with your friends. Сыграй в настольную игру со своими друзьями. Закрепи усвоенные знания.

Подолай лабіринт.

НАЙДИ 2 ОДИНАКОВИХ СЕРДЕЧКА

Інна Сосяк

ЯК АНДРІЙКО СУЛТАНА ДРЕСИРУВАВ

Андрійко довго мріяв, щоб у нього був собака. І ось нарешті його мрія здійснилася: дядько Іван подарував йому дуже гарне цуцення вівчарки.

— Твоє ім'я буде Султан! — урочисто сказав Андрійко. — І скоро я навчу тебе виконувати команди!

Хлопчик був таким схвильованим, що навіть спати не міг уночі. Цілу ніч він уявляв, як дресує Султана, а ледь надворі розвиднілося, вони вже були на подвір'ї.

Андрійко подивився на Султана й чітко скомандував: — Султане, сидіти!

Видно було, що Султан нічого не розумів, бо продовжував бігати навколо хлопця.

— Султане, сидіти! — суворо повторив Андрійко.

Але ні після другої, ні після третьої, ні після десятої команди Султан не виявляв послуху. Тоді Андрійко вирішив застосувати суворіший метод. Він виламав різочку і спочатку легенько, а потім сильніше став «виховувати» Султана, показуючи йому, що потрібно робити. Султан скарчав, спочатку тікав, а потім, напевне, від страху, почав притискати вуха й присідати.

Скоро мама покликala Андрійка додому.

— Мий руки та сідай до столу, — сказала вона лагідно.

Не звертаючи уваги на мамині слова, хлопчик у захваті розповідав про те, як навчав Султана команди «Сидіти».

— Синку, помий свій посуд і застели ліжечко, — нагадала мама Андрійкові, що слід зробити.

Але в хлопця, звичайно ж, були справи важливіші. Він схопив свою різочку і побіг із Султаном вчити команду «Поруч».

Бідний Султан! Дісталося йому і по вухах, і по спині того дня! Важко собі уявити, що було б із цуценням, якби це «дресування» не побачила мама.

— Андрію, ану підійди до мене! Ти навіть б'єш пса? — суворо запитала вона сина.

— Я хочу, щоб він був слухняним, хорошим собакою, коли підросте. Хочу, щоб він слухався мене з першого слова.

Якщо він не буде виконувати команди, може трапитися лихо. Ще нападе на когось. От недавно нашого сусіда вкусив чийсь пес, пам'ятаєш?

— Та невже ти його не любиш, що б'єш? — запитала мама.

— Дуже люблю, тому й виховую, — хотів узяти на руки цуцення Андрійко, але Султан заскавав і відскочив від хлопця, немов ошпарений.

— Гарзд, — сказала мама, — тоді дай мені різку й послухай. У мене є маленький синочок, якого я дуже люблю і виховую, адже дуже хочу, щоб він виріс чудовою людиною. Я піклуюся про

нього якнайкраще. Сьогодні я попросила свого синочка помити руки. Він не послунався. Потім — вимити свій посуд. Те ж саме. Застелити ліжко — жодної реакції. Що, на твою думку, я повинна була щоразу робити? — мама сумно подивилася на різку.

Андрійко зрозумів. Йому зовсім не хотілося відчувати на собі дію різки.

— Пробач, — трохі поміркуювавши, сказав Андрійко, — я зараз усе зроблю. І ти, Султане, пробач мені. Я більше не буду тебе бити. Ти — найкращий у світі пес!

Увечері Андрій з татом обговорювали те, що сталося. Тато сказав:

— Зауваж, синку, Бог не навчає нас за допомогою різки. Ми часто заслуговуємо суворого покарання, коли його не слухаємося. Але він говорить до нас із любов'ю і хоче, щоб ми також гарно ставилися один до одного. Давай подумаємо, як ми можемо виховувати Султана за любов'ю, краще заохочуючи його слухатися, а не карати.

— Так, це значно краща ідея! — погодився Андрійко й поламав різку на дрібнісінькі шматочки.

«УМНЫЙ» ВЕЛОСИПЕД

Здик с дитства мечтал о велосипеді. Когда он просил бабушку купить его, она грустно вздыхала:

— Может, купим, когда получу следующую пенсию, а то нам на хлебешек не хватит.

Потом соседскому мальчику Егору купили двухколесный велосипед. Эдик уже подросток и даже не просил бабушку купить велосипед, потому что ему нужно было готовиться к школе и покупать школьные принадлежности. К тому же у них с бабушкой был старенький велосипед. В деревне каждый год в конце лета проходили соревнования велосипедистов среди школьников. Эдик окончил пятый класс. Были летние каникулы. Мальчик выкатил бабушкин велосипед на улицу. Эдик хотел было перебраться ногу через раму, но потерял равновесие и с грохотом упал на асфальт. Он услышал громкий смех Егора:

— Ха-ха-ха-ха! Неуклюжий слон! Эдик сел, потирая ушибленное колено. Он увидел Егора на новом велосипеде. На голове у Егора красовался блестящий синий шлем.

— А я уже готовлюсь к соревнованиям, — гордо заявил Егор. — В этом году я выиграю!

Эдик поклатил велосипед во двор. Бабушка приложила лед к ушибленному колену.

— Бабушка, я так мечтал, что в этом году смогу участвовать в соревнованиях на велосипеде, — признался Эдик, — а теперь сомневаюсь, научусь ли когда-нибудь ездить.

— Не так быстро, — сказала бабушка. — Нужно набраться терпения, тренироваться каждый день и просить Иисуса, чтобы Он помог тебе.

На следующее утро Эдик встал в семь часов утра, почитал Библию, умылся и сделал пробежку. Потом помог бабушке убрать дрова и подмести двор.

Мальчик снова выкатил велосипед со двора и стал тренироваться. Егор при любом удобном случае подтрунивал над Эдиком, но тот решил не обращать внимания на насмешки.

На велосипедное седло Эдик еще не мог сесть, потому что ноги не доставали бы до педалей. Но можно было «перекачиваться» слева направо над рамой. Сначала у него не получалось. Но вдруг Эдик поехал! В этом велосипеде не было ручного тормоза, раньше Эдик тормозил ногой. А сейчас он лихо думал, как же остановиться. И когда увидел огромный грузовик, резко свернул в сторону и врезался в иву. К счастью, мальчик упал на траву и не пострадал. Но переднее колесо велосипеда стало кривым, руль перекосялся. К Эдику подошла Юля, его школьная подруга и позвала своего папу.

Юлин папа выпрямил спицы, руль поставил на место, даже подкрасил в некоторых местах.

— Я приду на соревнования, чтобы посмотреть, как ты будешь ехать, — сказала Юля.

— Спасибо! — поблагодарил девочку Эдик. — Буду очень стараться! До соревнований оставалось всего две недели. Вместо того чтобы тренироваться самому, Егор пытался помешать Эдику. Он бежал за ним и засовывал в заднее колесо ветки ивы, чтобы Эдик упал. Но Эдик продолжал упорно тренироваться.

Вот и настал день соревнований. Участников в этом году было семнадцать.

Директор поздравил участников соревнований и сказал, что приехал директор крупной фирмы, которая занимается продажей велосипедов. За первое место, кроме кубка, победитель получит велосипед, за второе место — велосипедную форму, а за третье — кроссовки. Старт был дан, и все велосипедисты дружно

налегли на педали. Эдик так разогнался, что не заметил, как доехал до финишной черты и сорвал красную ленточку.

Самым последним приехал, а точнее пришел Егор с велосипедом в руках. Ему было очень стыдно и обидно, что он проиграл и не смог даже и половину пути проехать. Эдик же не мог поверить в свою победу.

— Секрет твоего успеха и в усилиях, и в велосипеде, — сказала бабушка. — На нем было сложно учиться, сложно крутить педали и держать равновесие. Поэтому, когда тебе дали новый хороший велосипед, тебе было легко на нем ехать.

— Какой, оказывается, у вас «умный» велосипед! — засмеялась Юля.

— Получается, к победе нас ведут трудности и препятствия! — ответил Эдик.

— Да, и поэтому ты выиграл соревнования. Но не забывай, что мы каждый день молились. Иисус помог тебе прийти к финишу первым, — сказала бабушка.

На следующее утро Эдик и Юля пошли кататься на новом велосипеде. Вдруг они увидели Егора, который стоял возле ворот и грустно смотрел на них. А потом подошел к Эдику и сказал, заикаясь и краснея:

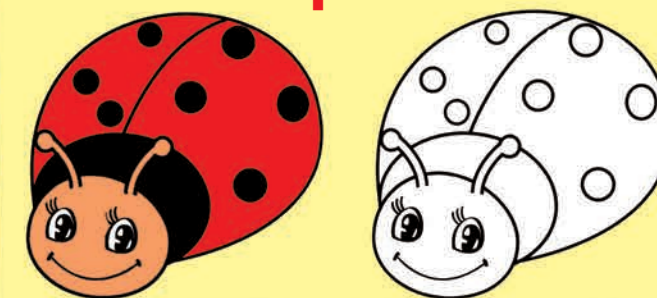
— Эдик, прости меня, пожалуйста. Я нехорошо поступал с тобой.

— Все нормально, — успокоил Егора Эдик. — Бери свой велосипед, будем кататься вместе.

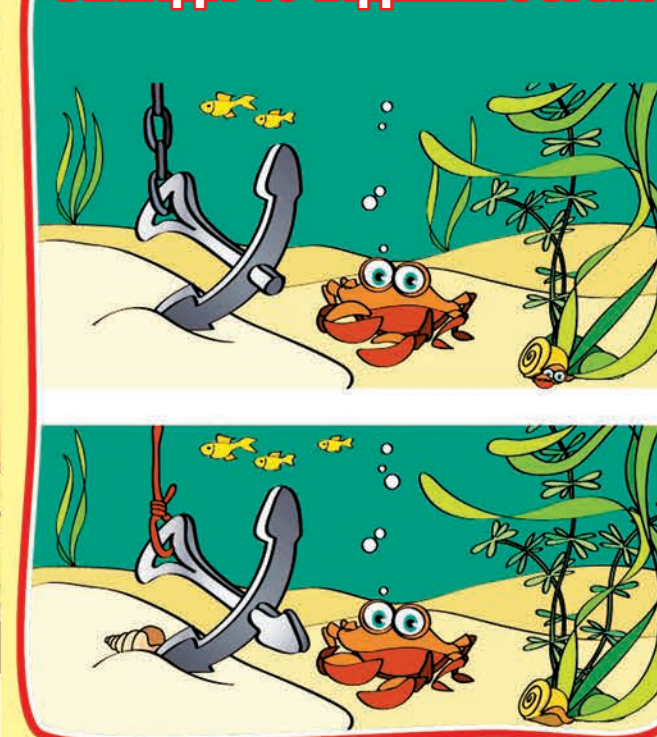
— А на выходных можем поехать на велосипедную прогулку в соседнее село, — предложила Юля. — И потом искупаться в озере и наловить рыбы, — обрадовался Егор.

— Я верю, что мы троим станем хорошими друзьями, — сказал Эдик.

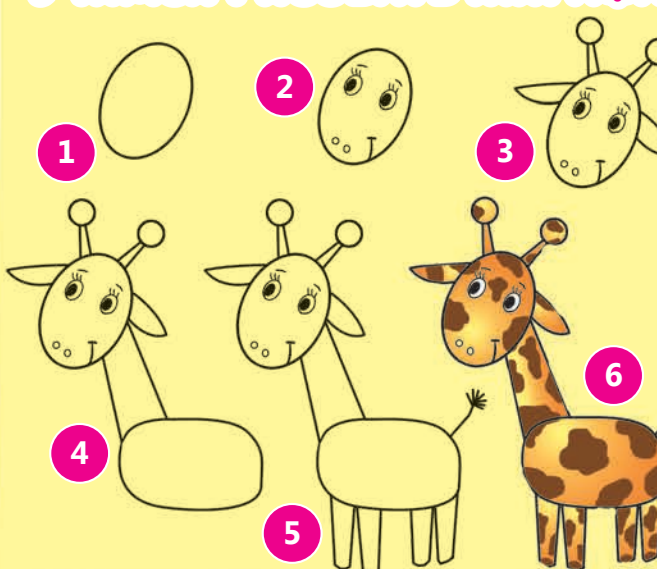
Розфарбуй малюнок за зразком.

Знайди 10 відмінностей.

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ ЖИРАФА.

Посмотри внимательно и скажи, какая бабочка появилась из этой гусеницы.

Анастасія Ковальчук

Богдан Бушинський

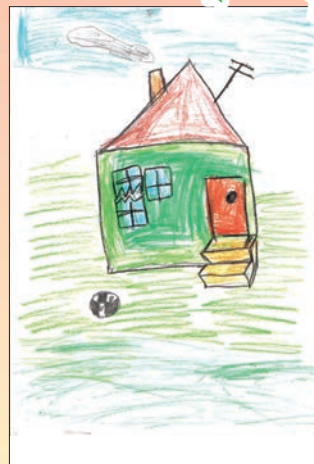
Ліда Кот

Полліанна Колош

Міша Ушета

Рома Дусь

Анастасія Кіореску

Софія Бедлинська

Богдана Винниченко

Даниїл Кузьмін

Каріна Демченко

Луїза Куш

Тимофій Колчанов

Єва Козлова

Олег Калько

Емілія Кузьміна

Пригоди Марка

20:50
ПН СР ПТ

Пізнавальні історії для дітей з іграшками LEGO, Playmobil

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ.МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

НА МОБ.ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

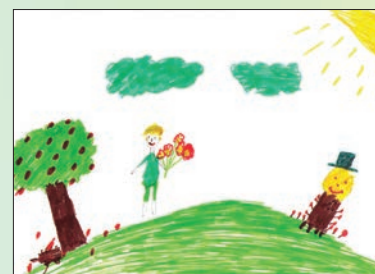
(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Анна Козінова

Софія Щербатюк

Микола Пазюк

Тетяна Пінтійська

Софія Каленик

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Тетяна Романко
Над номером працювали:
Ольга Бокова, Інна Гунько
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

www.lifesource.com.ua

Редакція залишає за собою
право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються.
Листування ведеться лише
на сторінках газети.

